

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2012. szeptember 6.*

„918/83/EGK rendelet — Az 1. cikk (2) bekezdésének c) pontja, 2. cikk és a 7. cikk (1) bekezdése — A személyes vagyontárgyak behozatalivám-mentessége — A »háztartási szükségletek kielégítésére használt vagyontárgyak« fogalma — Az Unió vámterületére behozott gépjármű — A gépjárműnek az azt behozó tulajdonos egyik családtagja általi használata”

A C-487/11. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet az Administratīvā rajona tiesa (Lettország) a Bírósághoz 2011. szeptember 22-én érkezett, 2011. szeptember 15-i határozatával terjesztett elő az előtte

Laimonis Treimanis

és

a **Valsts ieņēmumu dienests** között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: U. Løhmus, a hatodik tanács elnöke, a második tanács elnökeként eljárva, A. Rosas, A. Ó Caoimh, A. Arabadjiev és C. G. Fernlund (előadó) bírák,

főtanácsnok: E. Sharpston,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a Valsts ieņēmumu dienests képviseletében N. Jezdakova, meghatalmazotti minőségben,
- a lett kormány képviseletében I. Kalniņš és D. Peļše, meghatalmazotti minőségben,
- az olasz kormány képviseletében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítője: A. De Stefano avvocato dello Stato,
- az Európai Bizottság képviseletében L. Bouyon és A. Sauka, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

* Az eljárás nyelve: lett.

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a vámmentességek közösségi rendszerének létrehozásáról szóló, 1983. március 28-i 918/83/EGK tanácsi rendelet (HL L 105., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet 1. kötet 419. o.; a továbbiakban: rendelet) 1. cikke (2) bekezdése c) pontjának, 2. cikkének és 7. cikke (1) bekezdésének értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelmet az L. Treimanis és a Valsts ieņēmumu dienests (lett adóhatóság, a továbbiakban: VID) között az Európai Unió területére behozott gépjárműre vonatkozó behozatali vám tárgyában folyó eljárásban terjesztették elő.

Jogi háttér

- 3 A rendelet első három preambulumbekkezdése ekképp rendelkezik:

„mivel a szerződés rendelkezéseivel összhangban elfogadott meghatározott eltérési intézkedés hiányában a közös vámtarifa vámtételei alkalmazandók a[z Unióba] importált összes árucikkre; mivel ugyanez áll a mezőgazdasági lefölözések és minden más importteher esetében, amelyek a közös mezőgazdasági politika keretében vagy a mezőgazdasági termékek feldolgozásából származó bizonyos árucikkekre alkalmazandó külön intézkedések keretében kerültek meghatározásra;

mivel, mindazonáltal, bizonyos jól meghatározott körülmények közötti különleges feltételek következtében, melyek alapján az árucikkeket importálják, hiányzik a gazdaság szokásos védelmének az igénye, az ilyen adóztatás nem indokolt;

mivel kívánatos, hogy ilyen körülmények között intézkedéseket kell tenni – ahogy a vámszabályok legtöbb rendszerében ez hagyományosan megtörtént –, hogy lehetővé tegyék az árucikkek vonatkozásában a rendes körülmények között kivethető importvámok alkalmazása alóli mentességet”.

- 4 A rendelet 1. cikke (2) bekezdésének c) pontja előírja:

„Ennek a rendeletnek az alkalmazásában:

[...]

- c) a »személyes vagyontárgy« bármely, az érintett személyek személyes használatára szánt, vagy háztartási szükségleteiket kielégítő tulajdont jelenti.

A következők különösen a »személyes vagyontárgy« körébe tartoznak:

- háztartási célú ingóságok,
- kerékpárok és motorkerékpárok, magángépjárművek és azok pótkocsijai, kempinglakóautók, kedvtelési célú hajók és magánrepülőgépek.

A rendes családi szükségleteknek megfelelő háztartási célú élelmiszerek, háziállatok és nyerges állatok, valamint az iparművészeti vagy bölcsészettudományi hordozható eszközök, melyek az érintett személy foglalkozásának vagy hivatásának a folytatásához szükségesek, szintén a »személyes vagyontárgyak« körébe tartoznak. Nem tüntethetők fel személyes vagyontárgyként, jellegüknél vagy mennyiségüknél fogva olyan árucikkek, melyeket kereskedelmi céllal importálnak”.

5 A rendelet 2. cikke kimondja:

„A 3–10. cikkektől függően, a személyes vagyontárgyakat, amelyeket a lakóhelyüket harmadik országból a[z Unió] vámterületére áthelyező természetes személyek importálnak, importvámoktól mentesen engedik be.”

6 A rendelet 3. cikke ekként rendelkezik:

„A mentesség arra a személyes vagyontárgyra korlátozódik, amely:

- a) a körülmények által indokolt különleges eseteket kivéve, az érintett személy birtokában van, és nem fogyasztható áruk esetén, amit az érintett személy a korábbi lakóhelyén legalább hat hónapig használt, azt az időpontot megelőzően, hogy a feladási harmadik országban megszűnik a lakóhelye;
- b) ugyanazt a célt szolgálja az új lakóhelyén.

Ezenfelül, a tagállamok ahhoz a feltételhez köthetik a mentességet, hogy az ilyen vagyontárgy vonatkozásában akár a származási országban, akár a feladási országban a rendes körülmények között kivethető vám- és/vagy adóterheknek eleget tettek”.

7 A rendelet 7. cikke előírja:

„(1) Amíg a 12 hónap el nem telt attól az időponttól számítva, amikor a szabad forgalomba bocsátást elfogadták, a vámmentesen beengedett személyes vagyontárgy nem adható kölcsönbe, zálogba, bérbe és nem ruházható át, sem visszterhesen, sem ingyenesen, az illetékes hatóságok előzetes értesítése nélkül.

(2) Bármilyen kölcsönbe-, zálogba-, bérbeadás vagy átruházás az (1) bekezdésben hivatkozott időszak letelte előtt az érintett személyes vagyontárgyra vonatkozó importvámok megfizetését vonja maga után, az ilyen kölcsönbe-, zálogba-, bérbeadás vagy átruházás időpontjában a tulajdon típusa alapján alkalmazandó vámtétellel és az abban az időpontban az illetékes hatóságok által megállapított vagy elfogadott vámérték alapján”.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

- 8 L. Treimanis fiával az Egyesült Államokban élt. 2007 során úgy határozott, hogy Lettországba költözik a tulajdonát képező ingatlanba. 2007. március 19-én tulajdonosként a rendelet 2. cikke értelmében importvámmentesen egy gépjárművet hozott be. Az ugyanezen a napon kiállított forgalmi engedély L. Treimanist tünteti fel tulajdonosként, üzembentartójaként azonban a fiát.
- 9 2007. december 17-én a VID rigai regionális vámhivatala határozatot fogadott el, amelyben L. Treimanist 2 257,64 LVL összeg megfizetésére kötelezte behozatali vám, hozzáadottérték-adó és bírság jogcímén. E határozatot a VID főigazgatójának 2008. május 9-i határozata helybenhagyta. A főigazgató úgy ítélte meg, hogy L. Treimanis nem tartotta tiszteletben a rendelet 7. cikkét, mivel az alapügyben szóban forgó gépjárművet nem lehet úgy tekinteni, mint amely az L. Treimanis és fia alkotta háztartás szükségleteit elégíti ki. A lakcímnnyilvántartásban szereplő adatok alapján ugyanis L. Treimanis fia bejelentett lakcíme Rigában van, tanulmányait Tallinnban (Észtország) végzi, nem dolgozik, és apja tartja el. L. Treimanis bejelentett lakcíme egyébiránt még mindig az Egyesült Államokban található, és 2007 ősze óta ott tartózkodik. E körülményekre figyelemmel a VID igazgatója arra a következtetésre jutott, hogy L. Treimanis és fia nem élnek együtt, és e gépjármű nem tekinthető háztartási szükségleteik kielégítése céljából importált gépjárműnek.

- 10 L. Treimanis az Administratīvā rajona tiesához 2008. május 9-én benyújtott keresetében az említett határozat hatályon kívül helyezését kérte. Arra hivatkozott, hogy a VID igazgatója indokolatlanul szűkítette le a „háztartás” fogalmának tartalmát, amely az ügyek közös intézését jelenti, és ebbe a szülők gyermekeik eltartására vonatkozó kötelezettsége is beletartozik. Egyébiránt arra is hivatkozott, hogy közte és fia között nem haszonkölcsön-szerződés jött létre, hanem egy egyszerű megbízási jogviszony, mivel fia felhatalmazással bír arra, hogy eljárjon apa érdekében, és a gépjármű nem fia szükségleteit hivatott kielégíteni. A közöttük fennálló jogviszonyokat tehát annak figyelembevételével kell értékelni, hogy egy család tagjairól van szó.
- 11 A VID igazgatója azt állította, hogy L. Treimanis e gépjárművet „haszonkölcsönbe” adta fiának, és e tény okán került a fia a szóban forgó gépjármű üzembentartójaként feltüntetésre a forgalmi engedélyben.
- 12 Mivel az Administratīvā rajona tiesának kétségei támadtak azzal kapcsolatban, hogy – az ügy körülményeire figyelemmel – az importált gépjárművet L. Treimanis és fia háztartási szükségleteinek kielégítésére használt vagyontárgynak vagy a rendelet 7. cikke szerinti kölcsön tárgyának kell-e minősíteni, az eljárás felfüggesztése mellett döntött, és a következő kérdést terjesztette előzetes döntéshozatalra a Bíróság elé:

„Tiltja-e a [...] rendelet 7. cikkének (1) bekezdése, hogy egy harmadik országból az Európai Unióba behozott magángépjármű tulajdonosa azt ingyenesen olyan családtagja rendelkezésére bocsássa, aki a harmadik országbeli lakóhelyét ténylegesen áthelyezte az Európai Unióba, és akivel a gépjármű tulajdonosa a gépjármű Európai Unióba történő behozatalát megelőzően a harmadik országban egy háztartásban élt, ha a gépjármű tulajdonosa elsődlegesen a harmadik országban tartózkodik a gépjármű Európai Unióba való behozatalát követően?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

- 13 Kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy a rendelet 2. cikkét és 7. cikkének (1) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy a személyes célokra használt gépjármű tulajdonosa, aki „szokásos tartózkodási helyét” valamely harmadik államból az Unió egyik tagállamába helyezte át, és aki ezt a gépjárművet e harmadik államból hozta be e tagállamba, igénybe veheti a behozatalivám-mentesség kedvezményét, amennyiben a szóban forgó gépjárművet családjának olyan tagja használja ingyenesen az Unió területén, akivel együtt élt az említett harmadik államban, jöllehet e behozatalt követően ezen tulajdonos elsődlegesen továbbra is e harmadik államban tartózkodik.
- 14 Ahhoz, hogy választ lehessen adni e kérdésre, először azt kell megvizsgálni, hogy a szóban forgó gépjármű megfelel-e a behozatalivám-mentesség követelményeinek, ezt követően pedig azt kell meghatározni, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló helyzetben elveszik-e a behozatalivám-mentesség kedvezménye, és ily módon e vámokat meg kell-e fizetni.
- 15 Először is a vámmentes behozatalt illetően a rendelet az importőrre és az importált vagyontárgyra vonatkozó feltételeket ír elő.
- 16 Az importőrt illetően a rendelet 2. cikke előírja, hogy az behozatalivám-mentesség elismeréséhez a vagyontárgyat olyan természetes személynek kell importálnia, aki szokásos tartózkodási helyét az Unió vámterületére helyezi át.
- 17 A kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy az alapügyben szóban forgó gépjármű tulajdonosa ténylegesen áthelyezte-e szokásos tartózkodási helyét Lettországba. Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat olvasata alapján ugyanis nem határozható meg, hogy L. Treimanis ténylegesen Lettországból tartózkodik-e, vagy gyakran tartózkodik e tagállamban. E határozat 8. pontjában ugyanis egyfelől az kerül említésre, hogy 2007 során L. Treimanis elhagyta a fiával

lakóhelyét, hogy Lettországra költözzön, másfelől pedig az, hogy bejelentett lakcíme továbbra is az Egyesült Államokban található, és elsődlegesen ott tartózkodott, amikor a 2008. május 9-i határozat elfogadásra került.

- 18 Amennyiben a kérdést előterjesztő bíróság megállapítaná, hogy L. Treimanis nem helyezte át „szokásos tartózkodási helyét az [Unió] vámterületére”, a kérdést előterjesztő bíróságnak arra a következtetésre kell jutnia, hogy az érintett gépjárművet nem lehetett volna behozatalivám-mentesen importálni. Ellenkező esetben azt kell megvizsgálni, hogy az importált vagyontárgy jellegére vonatkozó feltételek teljesülnek-e.
- 19 A behozatalivám-mentesen importált vagyontárgy jellegét illetően a rendelet 2. cikke előírja, hogy személyes vagyontárgyról kell, hogy szó legyen. A rendelet 1. cikke (2) bekezdésének c) pontja értelmében a személyes vagyontárgy „bármely, az érintett személyek személyes használatára szánt, vagy háztartási szükségleteiket kielégítő tulajdon”. E rendelkezés értelmében a magáncélokra használt gépjárművek ebbe a kategóriába tartoznak.
- 20 Az alapeljárásban megállapításra került, hogy az importált gépjárművet az importőr fia használja, amiből az következik, hogy az említett gépjárművet nem lehet az importáló személyes használatára szolgáló gépjárműnek minősíteni.
- 21 Azt kell tehát megvizsgálni, hogy valamely, az alapügyben szereplőhöz hasonló, a tulajdonos által importált gépjármű, amelyet azonban ez utóbbi fia használ, minősíthető-e a rendelet 1. cikke (2) bekezdésének c) pontja szerinti, a „háztartási szükségletek kielégítésére szánt” vagyontárgynak.
- 22 A rendelet 1. cikke nem határozza meg, mit kell a „háztartási szükségletek kielégítésére szánt vagyontárgy” alatt érteni. Ebben a tekintetben az uniós jog egységes alkalmazásának követelményéből, valamint az egyenlő elbánás elvéből következik, hogy az Unió egészében önállóan és egységesen kell értelmezni az uniós jog rendelkezéseinek fogalmait, amelyek nem tartalmazzák a jelentésüket és értelmezésüket meghatározó utalást a tagállamok jogára (a 327/82. sz. Ekro-ügyben 1984. január 18-án hozott ítélet [EBHT 1984., 107. o.] 11. pontja, a C-287/98. sz. Linster-ügyben 2000. szeptember 19-én hozott ítélet [EBHT 2000. I-6917. o.] 43. pontja és a C-170/03. sz. Feron-ügyben 2005. március 17-én hozott ítélet [EBHT 2005. I-2299. o.] 26. pontja).
- 23 Ebből következik, hogy a rendelet 1. cikke (2) bekezdésének c) pontja szerinti, a „háztartási szükségletek kielégítésére szánt vagyontárgy” fogalmát önállóan kell értelmezni.
- 24 Ezen értelmezést illetően az uniós jogalkotó által a rendelet elfogadása során követett célkitűzésekre kell emlékeztetni. E célkitűzések lényege egyrészt a tagállamban az új lakóhely létrehozásának megkönnyítése, másrészt a tagállami vámhatóságok munkájának megkönnyítése.
- 25 A rendelet második preambulumbekkezdése értelmében az áruk behozatalának vámolatása „bizonyos jól meghatározott körülmények közötti különleges feltételek következtében, melyek alapján az árucikkeket importálják, hiányzik a gazdaság szokásos védelmének az igénye [...] nem indokolt”.
- 26 Hasonlóképpen a Gazdasági és Szociális Bizottságnak a vámmentességek közösségi rendszerének létrehozásáról szóló tanácsi rendeletre vonatkozó javaslatról szóló véleménye (HL 1980. C 72., 20. o.) értelmében „egyértelműen meg kell állapítani, hogy a szabályozás tárgya érinti a magánszemélyek és családjaik életét, és nem szabad megszorító megközelítést alkalmazni. Továbbá a vámmentességben részesülő árukat olyan feltételek mellett importálják, hogy nem tudnak a hasonló közösségi származású árukkal versenyezni, illetve nem képesek hátrányosan befolyásolni a tagállamok adóbevételét.”

- 27 Végül a Bíróság megállapította, hogy a rendelet releváns rendelkezései szerint nem minősülnek kereskedelmi jellegűnek a kizárólag az utasok személyes vagy családi használatára szolgáló áruk behozatala (a C-99/00. sz. Lyckeskog-ügyben 2002. június 4-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-4839. o.] 25. pontja). Hasonlóképpen a rendelet 1. cikke (2) bekezdésének c) pontja szempontjából mindenekelőtt nélkülözhetetlen, hogy a személyes vagyontárgyak jellege vagy mennyisége ne utaljon arra, hogy azokat kereskedelmi céllal hozzák be (a fent hivatkozott Feron-ügyben hozott ítélet 20. pontja).
- 28 Továbbá nehezebben lehetne elérni a rendelet célkitűzéseit, ha a nem kereskedelmi céllal importált vagyontárgyakat behozatali vámmal sújtják, amint arra Poiares Maduro főtanácsnok is rámutatott a fent hivatkozott Feron-ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyre vonatkozó indítványa 74. pontjában.
- 29 Következésképpen a vámmentesség olyan importált vagyontárgyak tekintetében ismerhető el, amelyek használata szorosan kapcsolódik az érdekeltek és családtagjaik magánéletéhez, és amelyek behozatala kizár minden kereskedelmi jellegű megfontolást. A „háztartási szükségletek kielégítésére szánt vagyontárgy” fogalmát e megfontolásokra figyelemmel kell értelmezni.
- 30 Mivel a rendelet 1. cikke (2) bekezdésének c) pontjából az következik, hogy a magáncélokra használt gépjármű személyes vagyontárgynak minősül, azt kell megvizsgálni, hogy az ilyen gépjármű, amennyiben azt az importőr családjának egyik tagja használja, minősíthető-e az importőr háztartási szükségleteinek kielégítésére szánt vagyontárgynak.
- 31 A jelen ítélet 24–29. pontjában kifejtett elvekre figyelemmel nem tűnik úgy, hogy az ilyen vagyontárgynak az importőr egyik családtagja általi használatát kereskedelmi célúnak lehetne minősíteni.
- 32 Mindenesetre pontosítani kell, hogy ki minősül az importőr „családtagjának”.
- 33 E tekintetben a Bizottság hangsúlyozza, hogy az 1996. december 2-i 118/97/EK tanácsi rendelettel (HL 1997. L 28., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 3. kötet, 3. o.) módosított és naprakésszé tett, az 1999. február 8-i 307/1999/EK tanácsi rendelettel (HL L 38., 1. o., magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 3. kötet, 335. o.) módosított, a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra, önálló vállalkozókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendelet 1. cikkének e) és i) pontja értelmében „családtag” „a családtagként meghatározott vagy elismert személy, vagy az a személy, akit a szociális ellátásról szóló jogszabályok [...] közös háztartásban élőként ismernek el; ha azonban az említett jogszabályok csak azt ismerik el családtagként vagy egy háztartásban élőként, aki az érintett munkavállaló[val], önálló vállalkozó[val] vagy diák[kal] egy fedél alatt él, ezt a feltételt teljesítettnek kell tekinteni, ha az érintett személy elsődlegesen e személy eltartottja”
- 34 Egyébiránt az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 158., 77. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 5. kötet, 46. o.) családtagként határozza meg többek között azon „[...] egyenesági leszármazotta[kat], akik 21. életévüket nem töltötték be, vagy eltartottak”.
- 35 E rendelkezések fényében és a „háztartási szükségletek kielégítésére szánt vagyontárgy” meghatározása keretében, amennyiben valaki vagyontárgyat importált, e személynek az ezen vagyontárgyat használó családtagja akként határozható meg, mint aki az importőrrel egy háztartásban élő személy, illetve az, akit elsődlegesen az importőr tart el.

- 36 Mindebből az következik, hogy a személyes célokra használt gépjárművet, amennyiben azt az importőr egyik családtagja, azaz vele egy háztartásban élő, illetve elsődlegesen általa eltartott személy használja, a rendelet 1. cikke (2) bekezdésének c) pontja értelmében vett „háztartási szükségletek kielégítésére szánt vagyontárgynak” lehet minősíteni. A kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy az alapügyben az importőr kérdéses családtagja megfelel-e a fent hivatkozott feltételeknek.
- 37 Másodsorban azt a kérdést illetően, hogy a személyes célokra használt gépjárműnek az alapügyben szereplőhöz hasonló használata a behozatalivám-mentesség kedvezményének a rendelet 7. cikke szerinti elvesztését vonja-e maga után, meg kell állapítani, hogy e cikknek az a tárgya, hogy a vámmentesség kedvezményének elvesztésével szankcionálja az azzal a következménnyel járó ügyleteket, hogy a vagyontárgyat már nem a tulajdonosa használja, mivel azt akár átruházta, akár bérbe, akár kölcsönbe vagy akár zálogba adta a behozatalát követő tizenkét hónapos határidőn belül. Mivel az importált vagyontárgyat már nem az importőr személyes céljaira vagy háztartási szükségletei kielégítésére használják, az importőr nem részesülhet az e használatokhoz kötődő vámmentesség kedvezményében.
- 38 Az ezen 7. cikk (1) bekezdésében szabályozott helyzet eltér az alapügyben szereplő helyzettől, amelyben az érintett vagyontárgyat az importőr egyik családtagja használja háztartási szükségletek kielégítésére a jelen ítélet 26. pontjában kifejtett feltételek mellett, mivel ez utóbbi helyzetben az alapügyben érintett importőr nem mondott le háztartási szükségletei kielégítésére szolgáló vagyontárgyáról, és ez nem függ az e vagyontárgynak az ezen importőr által az egyik családtagja számára történő rendelkezésre bocsátása jogi minősítésétől. Következésképpen, amennyiben valamely magáncélokra használt, vámmentesen importált gépjárművet az importőr egyik családtagja, azaz vele egy háztartásban élő vagy elsődlegesen általa eltartott személy használ, a vámmentesség kedvezménye nem vész el e használat ténnyé okán.
- 39 A fenti megfontolások összességéből az következik, hogy az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a rendelet 2. cikkét és 7. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal a feltétellel hozható be behozatalivám-mentesen személyes célokra használt gépjármű harmadik államból az Unió vámterületére, hogy az importőr szokásos tartózkodási helyét ténylegesen az Unió vámterületére helyezte át, aminek vizsgálata a nemzeti bíróság feladata. A gépjárműnek az ezen importőr egyik családtagja, azaz a vele egy háztartásban élő vagy elsődlegesen általa eltartott személy általi ingyenes használata – aminek vizsgálata a nemzeti bíróság feladata – az importőr háztartási szükségleteit kielégítő használatnak minősül, és ez a használat nem jár az említett mentesség kedvezményének elvesztésével.

A költségekről

- 40 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

A vámmentességek közösségi rendszerének létrehozásáról szóló, 1983. március 28-i 918/83/EGK tanácsi rendelet 2. cikkét és 7. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal a feltétellel hozható be behozatalivám-mentesen személyes célokra használt gépjármű harmadik államból az Európai Unió vámterületére, hogy az importőr szokásos tartózkodási helyét ténylegesen az Európai Unió vámterületére helyezte át, aminek vizsgálata a nemzeti bíróság feladata. A gépjárműnek az ezen importőr egyik családtagja, azaz a vele egy háztartásban élő vagy

elsődlegesen általa eltartott személy általi ingyenes használata – aminek vizsgálata a nemzeti bíróság feladata – az importőr háztartási szükségleteit kielégítő használatnak minősül, és ez a használat nem jár az említett mentesség kedvezményének elvesztésével.

Aláírások